

незалежно від того, чи вони є учасниками цієї Конвенції; по-друге, конвенцією не встановлено обмежень щодо характеру правовідносин, спори з яких можуть передаватися на вирішення до арбітражу; по-третє, стосовно арбітражних угод Нью-Йоркська Конвенція 1958 року закріпила обов'язкову письмову форму як умову їх дійсності, передбачивши, що арбітражні угоди можуть укладатися як окремі угоди, так і в якості арбітражних застережень в контрактах.

Четвертий етап - функціонування інституту МКА в наш час. Характеризується становленням інституту арбітражу на національних рівнях шляхом прийняття відповідного законодавства та започаткуванням арбітражних інституцій. За часи незалежності в нашій державі було прийнято Закон «Про міжнародний комерційний арбітраж», яким врегульовані правовідносини з міжнародного комерційного арбітражу, а також створено два постійно діючих арбітражних інститути - Міжнародний комерційний арбітражний суд та Морську арбітражну комісію при Торгово-промисловій палаті України.

Висновки. Міжнародний комерційний арбітраж набув особливої популярності та широкого застосування в останні 60 років, із початком уніфікації його нормативно-правового регулювання. Однак в історії міжнародний комерційний арбітраж відомий ще з часів Стародавніх Китаю, Індії, Греції, Риму та Єгипту. Аналіз історії становлення та розвитку міжнародного комерційного арбітражу дозволяє виокремити чотири етапи. Однак, незважаючи на багатовікову історію та значні досягнення в розвитку МКА, в сучасній доктрині та правозастосовному полі залишається багато невизначених правових категорій та не врегульоване законодавством коло суспільних відносин.

Бібліографічні посилання:

1. Брунцева Е.В. Международный коммерческий арбитраж: Учебное пособие для высших учебных заведений. - СПб.: Изд. дом «Сентябрь», 2011. - 364с.
2. Бендевский Т. Международное частное право / Т. Бендевский; Перевод с македон. яз. С.Ю. Клейн. - М.: Статут, 2005.-448 с.
3. Курс международного торгового права / Тынель А., Функ Я., Хвалей В. - 2-е изд. - Минск : Амалфея, 2010. - 704 с
4. Цірат Г.А. Міжнародний комерційний арбітраж: Навч. посіб. / Г.А. Цірат. - К: Істина, 2012. - 304 с.

Волочасва А. С.

студентка групи ЮД-541
юридичного факультету ДДУВС

Науковий керівник :

Новосад А. С.

к.ю.н., доцент кафедри цивільно-
правових дисциплін ДДУВС

РОЗГЛЯД СУДОМ СПРАВ ПРО УСИНОВЛЕННЯ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

На сьогодні, на жаль, досі залишається розповсюдженою проблема сирітства у всьому світі та в Україні. Дуже багато дітей перебувають у дитячих домах-інтернатах та позбавлені батьківського піклування. На нашу думку, в юридичній науці важливе місце посідає саме інститут усиновлення, що дає змогу дітям, позбавлених батьківського піклування, знайти свою сім'ю, своїх батьків та свій дім, адже відповідно до Конвенції про права дитини, особливої уваги з боку держави та суспільства заслуговують саме діти, які живуть у важких соціальних умовах і потребують уваги та турботи. Тому, наша держава намагається сприяти розвитку інституту усиновлення, встановивши для цього обов'язковий судовий розгляд справ про усиновлення.

Відомо, що справи, які розглядаються судом, можуть розглядатися в порядку наказного провадження, позовного провадження та окремого провадження. Пропонована нами для розгляду категорія справ відноситься до тих видів справ, які розглядаються в порядку окремого провадження. Так, відповідно до ч.1 ст. 293 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України), окреме провадження – це вид неპозовного цивільного судочинства, в порядку якого розглядаються цивільні справи про підтвердження наявності або відсутності юридичних фактів, що мають значення для охорони прав, свобод та інтересів особи або створення умов здійснення нею особистих немайнових чи майнових прав або підтвердження наявності чи відсутності неоспорюваних прав [1, с. 145]. Також, що стосується справ про усиновлення, то необхідно зазначити, що згідно із ст. 207 Сімейного кодексу України (далі – СК України), усиновленням є прийняття усиновлювачем у свою сім'ю особи на правах дочки чи сина, що здійснене на підставі рішення суду, крім випадків, передбачених статтею 282 цього Кодексу [2].

Тому, відповідно до вищевикладеного, пропонуємо розглянути питання, пов'язане із судовим розглядом справ про усиновлення в Україні.

Велику увагу дослідженню цього питання приділяли такі вчені-науковці як: М. А. Гурвіч, Я. П. Зейкан, В. П. Кович, В. В. Комаров, С. В. Курилов, О. Б. Онишко, І. С. Петренко, В. І. Тертишніков, М. К. Треушніков, А. О. Штолі, Я. Л. Штутін, К. С. Юдельсон та інші науковці.

Основним нормативно-правовим актом, який регулює відносини щодо усиновлення є Сімейний кодекс України, який був прийнятий 10 січня 2002 року, а набрав чинності 1 січня 2004 року. Також сам порядок судового розгляду справ про усиновлення регулюється відповідною главою Цивільного процесуального кодексу України, положеннями Сімейного кодексу України, а також іншими нормативно-правовими актами у цій сфері.

Перш ніж перейти безпосередньо до порядку судового розгляду справ про усиновлення, необхідно зазначити, що усиновлення є засобом забезпечення фізичної особи права на сім'ю, тому до усиновлювачів ставляться певні вимоги, зазначені у ст. 211 СК України. Усиновлювачами можуть бути: 1) дієздатні

особи віком не молодше двадцяти одного року, за винятком, коли усиновлювач є родичем дитини; 2) особа, що старша за дитину, яку вона бажає усиновити, не менш як на п'ятнадцять років; 3) подружжя, а також особи, зазначені у частинах п'ятій та шостій цієї статті; 4) особи, які не перебувають у шлюбі між собою, не можуть усиновити одну і ту ж дитину; 5) якщо дитина має лише матір, вона не може бути усиновлена чоловіком, з яким її мати не перебуває у шлюбі; 6) якщо дитина має лише матір або лише батька, які у зв'язку з усиновленням втрачають правовий зв'язок з нею, усиновлювачем дитини може бути один чоловік або одна жінка [2]. Проте, не всі діти, можуть бути усиновлені громадянами України. Причинами цього є: недостатнє матеріальне становище багатьох громадян, велика кількість дітей, які потребують сімейного влаштування, суспільне ставлення до самого факту усиновлення та багато інших факторів [3, с. 23].

Відповідно до ст. 310 ЦПК України, заява про усиновлення дитини або повнолітньої особи, яка не має матері, батька або позбавлена їхнього піклування, подається до суду за місцем їх проживання. Враховуючи положення Цивільного кодексу України, а саме за ч.3 ст. 29, місцем проживання фізичної особи у віці від 10 до 14 років є місце проживання її батьків (усиновлювачів) або одного з них, з ким вона проживає, опікуна або місцезнаходження навчального закладу чи закладу охорони здоров'я тощо, в якому вона проживає, якщо інше місце проживання не встановлено за згодою між дитиною та батьками (усиновлювачами, опікуном) або організацією, яка виконує щодо неї функції опікуна [4].

Аналіз судової практики у справах про усиновлення дає можливість дійти висновку, що вказану справу суд повинен розглядати за правилом підсудності, передбачене ст. 310 ЦПК України. Але в деяких випадках, ці справи розглядаються з порушенням цих правил, а саме не за місцем проживання дитини, а за місцем її походження [5, с.140].

Заява про усиновлення дитини повинна містити: найменування суду, до якого подається заява, ім'я, місце проживання заявника, а також прізвище, ім'я, по батькові, вік усиновлюваної дитини, її місце проживання, відомості про стан здоров'я дитини. Також до заяви подаються такі документи: копія свідоцтва про шлюб, а також письмова згода на це другого з подружжя, засвідчена нотаріально, - при усиновленні дитини одним із подружжя; медичний висновок про стан здоров'я заявника; довідка з місця роботи із зазначенням заробітної плати або копія декларації про доходи; документ, що підтверджує право власності або користування жилим приміщенням та інші документи, визначені законодавством (ст. 311 ЦПК України) [1, с. 152]. Щодо самої підготовки справи до розгляду, то суддя повинен залучити відповідний орган опіки та піклування в якості заінтересованих осіб, їх участь є обов'язковою, так як і участь заявника, а також дитини, якщо вона усвідомлює факт усиновлення. За результати розгляду заяви про усиновлення, суд виносить відповідне судові рішення.

Також, необхідно зазначити, що чинне законодавство передбачає випадки, коли рішення про усиновлення є недійсним та підлягає скасуванню.

Це можливо у таких випадках, коли усиновлення здійснене без згоди дитини і батьків, або коли усиновлювач не бажав настання прав та обов'язків, що виникають внаслідок усиновлення. Також, суд може визнати усиновлення недійсним, яке здійснене на підставі підроблених документів [2].

Отже, підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що хоча і інститут усиновлення в Україні має свої певні недоробки, розбіжності, які потребують вдосконалення та розвитку, але все ж таки судовий розгляд даної категорії справ є дієвим способом забезпечення дітей, які потребують батьківського піклування та перебувають у важких соціальних умовах сім'єю.

Бібліографічні посилання:

1. Цивільний процесуальний кодекс України від 18 березня 2004 р. № 1618-IV // База даних «Законодавство України». URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>

2. Сімейний кодекс України від від 10 січня 2002 р. № 2947-III // База даних «Законодавство України». URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>

3. Чванкін С. А. Розгляд судом справ про усиновлення. Методологічні засади вдосконалення цивільного процесуального права : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. до 150-річчя від дня народження Є. В. Васьковського (8 квітня 2016 р.). уклад.: І. В. Андронов, Н. В. Волкова, О. В. Сатановська. Одеса : Юрид. л-ра, 2016. С. 20-25.

4. Олійник А. С. Узагальнення практики розгляду судами цивільних справ про усиновлення дітей, позбавлених батьківських прав, встановлення опіки та піклування над дітьми. Судова апеляція. 2009. № 1 (14). С. 136-158.

Нагорна К.Г.

студентка групи ЮД-541 юридичного факультету ДДУВС

Науковий керівник:

Новосад А. С.

к.ю.н., доцент кафедри цивільно-правових дисциплін ДДУВС

СТОРОНИ ДОГОВОРУ ПРО ПЕРЕДАЧУ МАЙНА У ВЛАСНІСТЬ, ЇХ ПРАВА ТА ОБОВ'ЯЗКИ

В теперішній час в умовах розвитку ринкових відносин в Україні, глобалізації світової економіки та розширення інтеграції України у світові економічні процеси відчувається значна потреба українського суспільства у забезпеченні стійких та ефективних гарантій прав й інтересів учасників товарообороту, а також здійснення їх належного захисту. Важливу роль у